

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **S.**, a.s., B., proti žalovanému v 1. rade: **I. V.**, N., zastúpeného advokátkou J. Z., F., žalovanému v 2. rade **R. Š.**, N., zastúpeného, advokátom J. E., B., **o zaplatenie 245 941,12 Eur (7 409 220,-- Sk) s príslušenstvom**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. 3. 2010 č. k. Z-2-43 Cb 216/96-364, takto

r o z h o d o l :

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. marca 2010 č. k. Z-2-43 Cb 216/96-364 sa zrušuje a vec sa vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave žalobu zamietol. Súčasne uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému v 1. rade trovy konania 43 757,22 Eur a žalovanému v 2. rade trovy konania v sume 24 203,76 Eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca doložil do súdneho spisu dodatok č. 2 zo dňa 18. 4. 1995 k úverovej zmluve č. 465-8069049-159-1 10. augusta 1992. Dodatkom došlo k prolongácii splátky v sume 529 240,-- Sk. Z obsahu dodatku č. 2 vyplýva, že S., a. s. M. ako veriteľ, dala podľa ustanovenia § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka súhlas s prevzatím dlhu z úverovej zmluvy spoločnosťou S., spol. s r. o. a k zániku záväzku žalovanými v 1. a 2. rade. Riaditeľ mestskej pobočky bol oprávnenou osobou rokovať s klientmi S. a uzatvárať okrem iného úverové zmluvy aj dodatky k týmto úverovým zmluvám. Dodatku č. 2 je jednoznačne uvedené, s kým riaditeľ mestskej pobočky uzatváral dodatok a to s firmou S., spol. s r. o. V záhlaví, ale aj v texte tohto dodatku je uvedené číslo úverovej zmluvy aj s dátumom jej uzavretia, to znamená nebolo spochybnené, že by za plnenie úverovej zmluvy č. 465-8069049-151-1 10. augusta 1992 bol povinný S., spol. s r. o.

Zástupkyňa žalobcu na výzvu súdu nedoložila do spisu výpisy z účtu, podľa ktorých boli vykonávané aktualizácie stavu úveru s tým, že tieto doklady S. neviduje, alebo „nechce dať“ a splácanie úveru za roky 1993 a 1994 by malo byť obsiahnuté v súvahe, ak firma S. neskresľovala hospodárske výsledky.

Z doteraz vykonaného dokazovania a dokladov doložených do spisu v priebehu konania má súd za preukázané, že žalobca prijímal splátky z úverovej zmluvy č. 465-8069049-159-1 10. augusta 1992, čoho dôkazom je okrem iného svedecká výpoveď J. právnika S., dodatok č. 2 k vyššie uvedenej úverovej zmluve, výzva 21. septembra 1995 pôvodného žalobcu na plnenie z úverovej zmluvy adresovaná spoločnosti S., spol. s r. o. a v neposlednom rade v žalobe označený ako žalovaný v 3. rade S., spol. s r. o. L.. Súd vychádzajúc z uznesenia Najvyššieho súdu vyžiadal si dodatok č. 2 18. apríla 1995 k úverovej zmluve 10. augusta 1992, posúdil jeho obsah a zistil, že došlo k zmene záväzku oproti tomuto ako bol dohodnutý z účastníkmi zmluvy v zmene dlžníka a to za žalovaného v 1. rade a žalovaného v 2. rade na obchodnú spoločnosť S., spol. s r. o. L.. Preto s prihliadnutím na doteraz vykonané dokazovanie vo veci žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca. Navrhol zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa a uložiť žalovaným 1. a 2. povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi istinu vo výške 245 941,12 Eur a 28% úrok z omeškania za obdobie od 20. apríla 1995 do zaplatenia z istiny a trovy konania vo výške 24.599,60 Eur (súdny poplatok za návrh a odvolanie), 1 500,-- Eur trovy advokáta M. a 332,-- Eur náhrada škody za poškodenie originálu zmluvy o postúpení pohľadávok z 22. decembra 1999. V rozsahu plnenia povinnosti uloženej týmto rozhodnutím jedným zo žalovaných zaniká povinnosť plniť záväzok druhým žalovaným.

Žalobca podal odvolanie z dôvodov v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. b/, c/, d/ a f/ O. s. p.

Žalobca poukázal na to, že v rozhodnutí krajského súdu došlo k pochybeniam pri hodnotení písomných dokumentov a svedeckej výpovede. Sudca nehodnotil dôkazy vykonané

v konaní pred rokom 2008 na prvom a druhom stupni a porušil ustanovenie § 122, § 123 a § 132 O. s. p. Nebral do úvahy, že jednotlivé konania a pojednávania tvoria jeden celok, ktorý musí viesť k vyneseniu rozsudku podľa ustanovenia § 153 a nasl. O. s. p. Výnimkou je len svedecká výpoveď J., ktorý nastúpil do zamestnania u pôvodného žalobcu až v roku 1996, a ktorého výpoveď bola vyhodnotená na pojednávaní 2. októbra 2003 a na strane 3 rozsudku Krajského súdu 10. novembra 2003. Jediným z dôkazov, pre ktorý súd žalobu zamietol, bol tzv. dodatok č. 2 k úverovej zmluve č. 4658069049-1 z 10. augusta 1992. Úverová zmluva uvedená v žalobe má iné číslo ako kontrolné číslo úveru na tlačive s názvom Úverová zmluva o účelovom úvere na malú privatizáciu z 10. augusta 1992, ktorú uzavreli žalovaní, ako fyzické osoby so S.S.S., pobočkou v L.. Na základe tejto zmluvy čerpal I., V. finančné prostriedky na vydraženie majetku v malej privatizácii. Vydražený majetok bol pravdepodobne vložený do obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., preto bola spoločnosť žalovaná ako záložný ručiteľ pôvodne v 3. rade. K vloženiu majetku základného imania nikdy nedošlo, spoločnosť sa pravdepodobne dopúšťala pri podnikaní porušenia zákonov a neodvádzala dane. V roku 1994 však už bola v strate 4,5 mil. Slovenských korún. Súd pri hodnotení dôkazov neakceptoval doplnenie návrhu na začatie konania podaného S. 14. januára 1999 a skutočnosť, že toto podanie vypracoval právnik pobočky J. ako neskorší svedok navrhnutý žalovanými. Svedecké výpovede boli žalobcom a zákonným sudcom spochybnené už na pojednávaní v roku 2003, pretože si svedkovia nič nepamätali a v čase vyhotovenia dodatkov k úverovej zmluve neboli u žalobcu v pracovnom pomere. Pracovný pomer oboch svedkov skončil z iniciatívy zamestnávateľa. Svedkyňa Ž. na pojednávaní 2. októbra 2003 jednoznačne priamo identifikovala, že ide o úverovú zmluvu, z ktorej nárok je uplatňovaný. Sudca – J. dokazovanie ohľadne dodatkov k úverovej zmluve do 25. februára 2010 nevykonala pravdepodobne z dôvodu, že v tomto štádiu konania jej vyhovovala skutočnosť, že obe súdne inštancie tieto úkony vyhodnotili v neprospech žalovaných a dodatok z roku 1994 bol kvalifikovaný ako absolútne neplatný právny úkon. Ďalším dôvodom, ktorý spochybňuje vierohodnosť dokumentácie a objektívnosť konania na prvom stupni po druhom vrátení veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky je skutočnosť, že sudca v odôvodnení rozsudku vôbec nehodnotil výpovede a písomné vyjadrenia žalovaných z roku 1998 až 2003, ako keby neboli založené v súdnom spise tak, ako zápisnice z pojednávaní a výpisy z účtov pripojené k žalobe. Vo svojich vyjadreniach žalovaní v 1. a 2. rade nespochybňovali uzavretie úverovej zmluvy o účelovom úvere na malú privatizáciu, poskytnutie tohto úveru a čerpanie úverových prostriedkov. Ale súd hodnotil len tvrdenia, ktoré začali uvádzať v odvolaní a na pojednávaní na krajskom súde ich právny

zástupcovia. Súd sa nevysporiadal ani s predložením originálu žiadosti o poskytnutie úveru vo výške 11.113.900,-- Sk na úhradu zostatku hodnoty vydraženej prevádzkovej jednotky. Vyjadrenia žalovaných sú protirečivé. Žalovaný v 1. rade dokonca tvrdil, že zmluva o úvere nevyžaduje písomnú formu, a preto jej dodatky tiež nevyžadujú túto formu. Súdny proces pred vynesením rozsudku postupom súdu bol poznačený vadami, ktoré nutne museli viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia. Krajský súd v odôvodnení uvádza, že zástupkyňa žalobcu nedoložila do spisu výpisy z účtu, podľa ktorého boli vykonávané aktualizácie stavu úveru a splácanie úveru za roky 1993. Zrejme mal konajúci sudca na mysli výpisy z účtu spoločnosti S., spol. s r. o. Takýmito výpismi žalobca ani jeho predchodca nemôže disponovať, pretože všetky splátky úveru vo výške 529.000,-- Sk boli uhradené z osobného účtu I.a V. č. X. a stav tohto účtu bol preukázaný a opätovne do súdneho spisu doložený 25. februára 2010. Táto skutočnosť v odôvodnení rozhodnutia chýba. V bode 2 až 6 úverovej zmluvy z 10. augusta 1992 sa zmluvné strany dohodli, že úroky z úveru budú uhrádzané inkasom z bežného účtu klienta a ak nebude dostatok prostriedkov na tomto účte, podnikateľ súhlasí s ich prednostným použitím S. až do úplného vyrovnania jej pohľadávok. Súčasťou žaloby je kompletný výpis z účtu č. 8069049-159, ktorý bol pripojený 20. marca 1996 k podanej žalobe. Ak sa v súdnom spise v čase rozhodovania nenachádzal, svedčí to o nezákonných praktikách na prvostupňovom súde. Bude preto nutné požiadať o svedectvo zákonného sudcu J.. Tak ako vyplynulo z dokazovania pôvodný veriteľ zastúpený štatutárnymi orgánmi nikdy nedal súhlas na prevzatie dlhu spoločnosťou S., spol. s r. o., pretože by musela byť vypracovaná hĺbková analýza finančnej a dôchodkovej situácie dlžníkov a interný audit spoločnosti S., s. r. o., ktorá mala základné imanie len 100 000,-- Sk a nespĺňala podmienky pre poskytnutie úveru vo výške cca 11,5 mil. Sk. Nedodržaním zmluvných úverových podmienok došlo ku sklzu s úhradou jednotlivých splátok žalovanými fyzickými osobami a preto by úverový výbor banky nenavrhol štatutárnemu orgánu súhlasiť so zmenou dlžníka. Dodatok č. 2. k úverovej zmluve nikdy nevstúpil do platnosti z dôvodov formálnej neplatnosti (viď zápisnicu z pojednávania konaného v roku 2003) a ani žalovaní podľa neho nepostupovali, pretože tzv. prolongovanú splátku nikdy neuhradili. Výzva veriteľa na zaplatenie dlhu bola zaslaná na adresu S., s. r. o. pre I.a V. z dôvodu, že korešpondenciu na adrese trvalého pobytu nepreberal a neskôr bol v súdnych konaniach zastúpený opatrovníkom z dôvodu neznáameho pobytu.

Najväčším nedostatkom v novom konaní bolo porušenie ustanovenia § 226 O. s. p., pretože sa sudca neriadil samotným názorom odvolacieho súdu, ktorý bol vyjadrený v odôvodnení uznesenia z 21. februára 2008 spisovej značky 6 Obo 297/2006 a tiež v uznesení 6 Obo 160/2008 zo 14. apríla 2009. Súd však nerešpektoval právny názor vyslovený odvolacím súdom. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že účastníkmi úverovej zmluvy č. 330183-2/465-8069049-159-01 boli obaja žalovaní. Prvostupňový súd po opätovnom vrátení veci znovu žiadal už viackrát doplnený výpis z účtu I.a V. a R. Š., ktorý mal tiež dispozičné oprávnenie k účtu a nesprávne si vyložil právny názor odvolacieho súdu, kde súd mal preveriť výšku nároku uplatnenú žalobcom. V konaní boli predložené originály prevodného príkazu o prevedení peňažných prostriedkov na účet I.V. dňa 10. augusta 1992 a žiadosti žalovaného v 1. rade o poskytnutie úveru vo výške 11 113 900,-- Sk. Výpisy z uvedeného účtu boli predložené aj k termínu postúpenia pohľadávok, t. j. k 22. decembra 1999.

Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky mali žalovaní predložiť nespochybniteľný dôkaz o tom, že na základe ich žiadosti S., a. s., vyslovila písomný súhlas s prevzatím dlhu spoločnosťou S., spol. s r. o. v presne určenej výške a nie aby súd vykladal, že vypracovaným návrhom dodatku č. 2 k zmluve č. 465/8069049-159 z 10. augusta 1992, ktorý pravdepodobne ani nevstúpil do platnosti, prešiel celý záväzok na spoločnosť S.. Text v dodatku hovoril len o odložení splatnosti jednej zo splátok. Označenie zmluvy je nepresné, rovnako ako označenie dlžníkov. Nahradenie R. Š. spoločnosťou S., s. r. o. ako pôvodným konateľom by muselo byť uvedené v texte dodatku a to sa nestalo. Tzv. dodatok z 18. apríla 1995 mohol byť antidatovaný a úmyselne podstrčený na podpis riaditeľovi pobočky, ale nevyjadroval vôľu zmeniť účastníkov zmluvného vzťahu. Bol zmätočný a nenadobudol platnosť a účinnosť. Pôvodný termín splatnosti dohodnutý v zmluve a ani posunutý, nikdy nebol žalovaným dodržaný. Splátky sa uhradili z osobného účtu I.a V. č.

na ktorom mal povolené prečerpanie úverových prostriedkov (kontokorentný úver) v S., a. s. až do výšky 44,4 mil. Sk. V konečnom dôsledku pri súčasnom uzavretí piatich úverových zmlúv žalovanými súčasne a objeme úrokov z nich mesačne 300 000,-- Sk, štvrtročné splátky úveru platila vlastne S.. Ak by existoval dôkaz o uhrádzaní splátok a úrokov z účtu spoločnosti S., tak ako stále tvrdili žalovaní, dávnom by bol nimi do súdneho spisu doložený. Podľa vyjadrenia zamestnanca S. však firma ani vlastný účet nevlastnila. Tzv. Dodatok k zmluve neobsahuje zmenu účastníkov zmluvného úverového vzťahu, posúva len termín

jednej splátky a v závere konštatuje, že ostatné ustanovenia pôvodnej zmluvy zostávajú v platnosti. V bode 2 úverovej zmluvy o účelom úvere na malú privatizáciu sa uvádza, že podnikateľ bez výhrady prijíma podmienky platné pre povoľovanie, splácanie a použitie úveru a zaväzuje sa splatiť úver s úrokmi vo výške + 2,5% nad základnú sadzbu. Rovnako bol určený splátkový kalendár a okrem možnosti odloženia jednotlivých splátok úveru nebolo dohodnuté iným spôsobom meniť úverové podmienky, ktoré určovalo ústredie S.S..

Konajúca sudkyňa rozhodla o podanej žalobe v rozpore s ustanovením § 120 a nasl., ustanovením § 153 O. s. p. V konaní, ktoré predchádzalo vyneseniu odvolaním napadnutého rozsudku došlo k porušeniu Ústavy SR viacerých ustanovení O. s. p. a bola hrubým spôsobom porušená zásada rovnosti účastníkov konania. Táto skutočnosť vyplýva nielen z jednotlivých zápisníc z pojednávania, ale aj z odôvodnenia rozhodnutia kde sa nehodnotenia dôkazy predložené žalobcom.

Žalobca tiež poukazuje na nesprávne rozhodnutie súdu prvého stupňa, týkajúce sa náhrady trov konania.

K odvolaniu sa vyjadril žalovaný 1. podaním z 13. mája 2010. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný 1. poukázal na to, že obsah súdneho spisu a vedenie súdneho spisu je vecou súdu. Žalobca až po 14 rokoch od podania žaloby založil v celosti úverovú zmluvu do spisu, na základe ktorej si uplatňuje nárok. Dodatok č. 2 je podstatným dôkazom v tomto konaní. Žalovaný 1. aj žalovaný 2. a tiež žalovaný 3. tvrdili, že na základe dňa 11. októbra 1992 písomne uzatvorenej zmluvy o prevzatí dlhu medzi žalovanými 1. a 2. na jednej strane a žalovaným 3. na druhej strane prišlo k platnému prevzatiu dlhu žalovaným 3., k čomu dal žalobca súhlas, čo potvrdzujú nasledovné úkony žalobcu: informácie o pohľadávke datované 13. 5. 2003 v súdnom spise č. listu 217, kde samotná S. uvádza, že dlžníkom je S., s. r. o., že ide o pohľadávku z úverovej zmluvy 301883055, teda aj v roku 2003 žalobcovi a aj S. bolo jasné, že dlžníkom je S., s. r. o. Dodatok č. 1 k úverovej zmluve uzatvoril žalobca so žalovaným 3. Správa z jednania na úverovom výbore medzi žalovaným 3. S., s. r. o. a S. z 8. mája 1995, podanie žaloby proti žalovanému 3. bez existencie zmluvy o prevzatí dlhu a súhlasu S. nim by nebol právny dôvod na žalovanie žalovaného 3. Tvrdenie, že bola žaloba proti žalovanému 3. podaná omylom vyvracia samotná zmluva o postúpení pohľadávky z 22.

decembra 1999 medzi žalobcom a S.S.. Podľa tejto zmluvy by bola postúpená len pohľadávka podnikateľa I. patriacim spoločnosti S., s. r. o. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že dodatok č. 1 je neplatný. Dodatok č. 2 podpísal štatutárny orgán S. a podpísal ho len preto, že S. dala konkludentný súhlas k zmluve o prevzatí dlhu z 11. októbra 1992 a všetky následné úkony tomu nasvedčujú. Žalobca chcel, aby žalovaný 1. preukázal, že nie on po uzavretí zmluvy o prevzatí dlhu platil úver. Žalovaný 1. to samozrejme preukázať nevie, pretože to, že niekto niečo nespravil nevie preukázať. Úver platila spoločnosť S., s. r. o. voči ktorej bolo konanie zastavené. Na výpisoch z účtov žalovaného 1. nie sú splátky a žalobca ako jediný má prístup k výpisom z účtov spoločnosti S., s. r. o., tieto však odmietol predložiť, originálmi týchto výpisov by totiž bolo preukázané, že splátky platila spoločnosť S., s. r. o., že S. splátky prijímala. Žalovanému 1. ako fyzickej osobe S. neoznamovala pohyby na účte, oznamovala ich spoločnosti S., s. r. o. Vydražený majetok nebol nikdy vložený do spoločnosti S., s. r. o. ale privatizačná komisia vydala zápisnicu o dražbe č. 1 10. júla 1992, podľa ktorej bol S., s. r. o. vydražiteľom. Táto zápisnica bola listinou, na základe ktorej bol zapísaný S., s. r. o. u S.L. ako vlastník. Toto žalovaný prejednal so S., a preto aj S. súhlasila s prevzatím dlhu, pretože nie žalovaný 1. sa stal na základe privatizácie vlastníkom dražených nehnuteľností, ale spoločnosť S., s. r. o. Je skutočnosťou, že S. poskytla úver na základe žiadosti žalovaného 1. z 27. 7. 1992 ako účelový úver na zaplatenie doplatku kúpnej ceny vydraženej prevádzkovej jednotky. Nie je pravda, že svedkovia si pri výpovediach nič nepamätali.

Žalobca tým, že podal nekvalifikovanú žalobu sám zaviniť množstvo zmätkov v konaní.

Žalovaný 1. tvrdí, že výška uplatneného nároku je sporná aj pre samotného žalobcu. V žalobe z 26. marca 1996 si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie sumy 7 409 220,-- Sk s príslušenstvom bez toho, aby vysvetlil, ako sa k sume dopracoval a aby preukázal, kto mu rozdiel medzi poskytnutým úverom a žalovanou pohľadávkou zaplatil, ktoré platby započítaval na istinu, a ktoré na úroky, prípadne sankčné úroky a podobne. Následne na pojednávaní 5. 6. 2003 na návrh žalobcu uznesením súd upresnil žalobný návrh s tým, že istina 7 409 220,-- Sk ostáva, bežné úroky 4 272 646,70 Sk a úroky z omeškania 6 100 925,10 Sk spolu 17 783 511,80 Sk. Potom na pojednávaní dňa 13. mája 2008 žalobca uviedol, že uplatňuje nárok tak ako v žalobe. Súd však už uznesenie o pripustení nevydal. Žalovaný 1. žiadal, aby žalobca založil do súdneho spisu originálne výpisy z banky, aké

posiela S. klientovi a k nim príkazy na úhrady, keďže tvrdí, že žalovaný 1. splácal úver síce ho splácala spoločnosť S., s. r. o. Len z týchto listín je možné zistiť, že výšku úveru, kedy a koľko bolo zaplatené, koľko bolo zaplatené na úrokoch, a teda aký je nárok žalobcu voči pôvodne žalovanému v 3. rade. Najvyšší súd nesprávne aplikoval § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď tvrdil, že doposiaľ nebolo preukázané, že prišlo k prevzatiu dlhu. Najvyšší súd nevyhodnotil dôkazy založené v spise podľa § 132 O. s. p. Keby tak bol urobil, tak by bol zistil, že právnym dôvodom pre ktorý žalobca podal žalobu proti žalovanému 3. bol jeho konkludentný súhlas s prevzatím dlhu a tak isto právnym dôvodom uzatvorenia dodatku č. 1 a to bez ohľadu na to, či je platný, alebo nie je skutočnosť, že právny predchodca žalobcu súhlasil s prevzatím a vykonával právne úkony, ktoré tomu nasvedčovali. K týmto dôkazom pribudol na pojednávaní dňa 25. februára 2010 ďalší významný dôkaz – dodatok č. 2 k úverovej zmluve z 18. apríla 1995, ktorý podpísal so S., jej štatutárny orgán – riaditeľ pobočky a ktorý je dôkazom, že už nielen radový zamestnanec, ale aj riaditeľ pobočky konali so S., s. r. o. ako s dlžníkom. Znenie dodatku č. 2 vypracovala S. a nie žalovaný. Žalobca nepredložil výpisy z účtu, len tvrdí, že išlo o účet žalovaného 1. Žalovaný 1. tvrdí, že išlo o účet spoločnosti S., s. r. o. a pokiaľ S. neviduje, alebo nechce dať tieto výpisy ako to uviedla právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní dňa 25. februára 2010, tak tvrdenie žalobcu, že ide o účet žalovaného 1. je ničím nepodložené a ide o klamstvo. Dôkazné bremeno je na žalobcovi. Žalobca má predložiť výpisy do januára 2005, ale aj neskoršie o tom, kto splácal úver. Žalobca tvrdí, že pokiaľ by bol účet spoločnosti S., s. r. o., boli by žalovaní výpis dávno predložili. Spoločnosť S., s. r. o. bol samostatný subjekt, spoločnosť bola dňom 26. 5. 2003 vymazaná z obchodného registra, likvidátorom nebol ani jeden zo žalovaných a žalovaní nemajú k dispozícii účtovníctvo po tejto spoločnosti, a preto nemajú k dispozícii ani výpisy z účtov. Žalovaný 1. však spoľahlivo vie, že sporný účet patril spoločnosti S., s. r. o.

Žalovaný 1. zdôrazňuje, že bolo preukázané, že S. podľa § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka udelila súhlas na prevzatie dlhu žalovaným 3. Tento súhlas udelila konkludentne. Žalovaný 1. poukázal tiež na ustanovenie § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého pri výklade vôle sa vezme náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, včítane rokovania o uzavretí zmluvy a praxe, ktorú strany medzi sebou zaviedli ako aj následného správania strán, pokiaľ to pripúšťa povaha vecí. Konkludentný súhlas predpokladá správanie sa strán a súd v prípade tvrdenia, že nebol daný, sa musí vysporiadať s listinami založenými v súdnom spise, z ktorých vyplýva, že S. rokovala so spoločnosťou S., s. r. o., že

túto viedla ako dlžníka. So znením správy z jednania medzi firmou S., s. r. o. a S.S., a. s. M.L. konaného dňa 8. mája 1995, s výzvami zo 6. septembra 1995 a z 21. septembra 1995, ktorými S. vyzývala S. s. r. o. na zaplatenie dlhu z dôvodov podania žaloby proti žalovanému v 3. rade, svedeckými výpoveďami zamestnancov S., s dodatkom č. 1 a dodatkom č. 2 k úverovej zmluve, ktoré vypracovala S., ktorý v nich za dlžníka uviedla spoločnosť S., s. r. o., pričom dodatok č. 2 podpísal riaditeľ pobočky a celým ďalším radom dôkazov. Žalovaný 1. počas konania namietal premlčanie a považuje nárok žalobcu za premlčaný. Žalovaný 1. má tiež za to, že žaloba je vo vzťahu k nemu nedôvodná, pretože zmluva o postúpení pohľadávok z 22. decembra 1999 uzatvorená medzi postupcom S.S. a. s. a postupníkom S., a. s. je s poukazom na ustanovenie § 37 Občianskeho zákonníka v časti týkajúcej sa žalovaného 1. neplatná a to z dôvodu neurčitosti a nezrozumiteľnosti. Zmluvou o postúpení pohľadávok z 22. decembra 1999 nebol postúpený nárok z úverovej zmluvy č. úveru 330183-2, ani jej žalobcom tvrdeného prečíslovaného znenia 465/80659049-159-01 a teda žalobca S., a. s. do dnešného dňa nepreukázal aktívnu legitímáciu. Žalovaný 1. preto žiada, aby sa s týmto odvolací súd podrobne oboznámil a aby na odvolacie pojednávanie uložil žalobcovi predložiť zmluvy o postúpení pohľadávky z 22. decembra 1999 aj s prílohami.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 2. Navrhol rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúce z 2 úkonov po 917,81 Eur, z dvoch režijných paušálov po 7,21 Eur v celkovej sume 1850,04 Eur. Žalovaný 2. vo vyjadrení uviedol, že žalobca obchádza fakt, že problematiku prevzatia dlhu firmou S., s. r. o. na základe zmluvy zo dňa 11. 10. 1992 súdy začali vyhodnocovať až na základe uznesenia Najvyššieho súdu č. k. 6 Obo 160/2008. Žalovaní od začiatku súdneho konania poukazujú na celý rad dôkazov svedčiacich o prevzatí dlhu a o udelení súhlasu pôvodným žalobcom. V danom prípade pôvodný žalobca prejavili súhlas s konaním, čo dokazujú nasledovné skutočnosti. Dňa 21. októbra 1992, teda 10 dní po uzavretí zmluvy o prevzatí dlhu uzavreli veriteľ - S.S., M.L. a klient firma S. zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam na zabezpečenie pohľadávky vzniknutej okrem iných aj z úverovej zmluvy č. 330183-2 z 10. augusta 1992 uzatvorenej medzi S.S., n. p. L. a firma S., s. r. o. Pôvodný navrhovateľ podpísal tejto zmluvy uznáva úverový vzťah s firmou S., s. r. o. vzniknutý zo zmluvy o úvere č. 330183-2 zo dňa 10. 8. 1992. Z poskytnutého úveru 11 113 900,-- Sk klient firma S. uhradila veriteľovi S. dňa 20. januára 1995 sumu vo výške 3 704 680,-- Sk. Tieto platby veriteľ aktívne prijímal a započítal

do splátok a týmto spôsobom sa vypočítal žalovaný nárok. Toto je evidentný dôkaz o udaní súhlasu k prevzatiu dlhu. Iné právne zdôvodnenie na toto konanie nie je. Žalovaný v 2. rade od uzavretia úverovej zmluvy č. 330183-2 zo dňa 10. augusta 1992 neuhradil ani jednu splátku úveru a nebol ani vyzvaný k plateniu. Ak vznikol problém so splatením splátky, tak sa jednalo s firmou S., s. r. o., čo potvrdili vo svojich výpovediach aj pracovníci S.S., n. p. L.. Dodatok č. 2 je ďalším podstatným dôkazom o vyslovení súhlasu veriteľa. Zo snahy žalobcu je zrejmý úmysel škandalizovať priebeh súdneho procesu na Krajskom súde Bratislava. Neváha vykonštruovať prípad, že dodatok č. 2 mohol byť podstrčený na podpis riaditeľovi banky. Aj žalovaný v 2. rade by mohol zvoliť túto taktiku. Žalovaný 2. rešpektuje rozhodnutia Krajského súdu Bratislava. Každý účastník má právo na opravný prostriedok a apelovať na odvolací súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalobcu podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca sa svojim návrhom domáha zaplatenia sumy 245 941,12 Eur s 28% úrokom z omeškania za obdobie od 20. apríla 1995 do zaplatenia. Predmetnú sumu žiada od žalovaných zaplatiť z dôvodu nesplatenia úveru a z dôvodu porušenia úverovej zmluvy o účelovom úvere na malú privatizáciu z 10. augusta 1992, ktorú uzavrel právny predchodca žalobcu S.S. v B. pobočka v L. so žalovaným v 1. a 2. rade a na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 22. decembra 1999 bola na žalobcu S., a.s. postúpená pohľadávka z úverovej zmluvy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky republiky uznesením zo dňa 14. apríla 2009 pod č. k. 6 Obo 160/2008-332 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 2. septembra 2008 č. k. Z-2-43Cb 216/96-308 a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Rozsudok súdu prvého stupňa bol zrušený z dôvodu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav. Pričom doteraz zistený skutkový stav nebol dostatočný na rozhodnutie vo veci samej. V novom konaní bolo povinnosťou súdu vyžiadať dodatok č. 2 z 18. apríla 1995 k úverovej zmluve z 10. augusta 1992 a posúdiť jeho obsah. Tiež bolo potrebné zistiť, či došlo k zmene záväzku o proti tomu ako bol dohodnutý účastníkmi zmluvy t. j. S. a žalovanými v 1. a 2. rade v zmluve z 10. augusta 1992. V prípade, že súdu nebudú doručené žiadne listinné dôkazy, prípadne žalovaný neoznačia žiadne dôkazy, na základe

ktorých by došlo k zániku záväzku žalovaných, súd preverí výšku nároku uplatnenú žalobcom v konaní a opätovne vo veci rozhodne. Súd prvého stupňa po doručení zrušujúceho rozhodnutia nariadil pojednávanie na deň 25. februára 2010. Na tomto pojednávaní súd zákonným spôsob nevykonal žiadne dokazovanie, nevykonal žiadne dokazovanie na určenie skutočností naznačeným smerom uvedeným v zrušujúcom rozhodnutí Najvyššieho súdu, dôkazy listinami neboli vykonané v zmysle ustanovenia § 129 O. s. p. Za dôkazy nemožno považovať prednesy zástupcov účastníkov konania. Zákonným spôsobom nebol vykonaný ani dôkaz listinou a to Dodatok č. 2 k úverovej zmluve z 18. apríla 1995, ktorý súd považoval za dôkaz o prevzatí záväzku žalovaných spoločnosťou S., s. r. o., L. v zmysle ustanovenia § 531 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Bez riadneho vykonania dôkazov nie je možné vyhodnotiť konkrétne dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, robiť skutkové závery a vo veci rozhodnúť. Týmto bolo porušené právo účastníkov konania na spravodlivý proces. K tomu je potrebné uviesť, že súd je povinný vyhodnotiť všetky relevantné dôkazy a to jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti vykonané zákonným spôsobom od začiatku konania. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností taktiež tvrdí.

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáha a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, (žalovaný) prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy, ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Napadnutý rozsudok nemá náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení rozsudku nie je vôbec uvedené, čoho sa žalobca domáhal, z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadrili žalovaní, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, ktoré dôkazy považoval za relevantné a v odôvodnení rozsudku absolútne chýba právne posúdenie veci. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je z toho dôvodu absolútne nepreskúmateľné a odôvodnenie rozsudku je nepresvedčivé. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný

súd je však povinný na všetky jeho procesné úkony primeraným zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni proti ich uplatneniu (Nález ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IÚS 372/06 29. marca 2007). Z uznesenia ústavného súdu slovenskej republiky spisovej značky IVÚS 252/04 z 31. augusta 2004 vyplýva, že právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy existuje skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov. Dôvody uvedené v napadnutom rozsudku, pre ktorý súd žalobu zamietol, sú neodstrániteľné, nedostatočné, nepresvedčivé bez použitia relevantných právnych noriem bez rešpektovania právneho názoru odvolacieho súdu uvedeného v predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach, a preto je odvolanie žalobcu dôvodné.

Keďže konanie pred súdom prvého stupňa trpí procesnými vadami, odôvodnenie rozsudku je nepreskúmateľné a nepresvedčivé, nemá náležitosti v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na ustanovenie § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O. s. p. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a v súlade s ustanovením § 221 ods. 2 O. s. p. vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V novom konaní bude povinnosťou súdu vykonať riadne navrhnuté dôkazy, posúdiť obsah týchto dôkazov, tieto dôkazy vyhodnotiť jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, rozsudku vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje súd za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil.

V novom konaní rozhodne súd tiež o náhrade trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 31. mája 2010

JUDr. Anna M a r k o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Štofániková